

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz

CUVÂNTUL ROMÂNESC DE WELLINGTON

Revistă Parohială, Anul II, nr.15, Luna SEPTEMBRIE 2014

Din cuprins:

- ❖ Despre Sfinții Brâncoveni;
- ❖ Vieți de Sfinți în Septembrie;
- ❖ Evenimente Parohiale;
- ❖ Învățăture duhovnicești;
- ❖ Jurnal de gospodină;
- ❖ Povestea vorbeii;
- ❖ Colțul copilăriei;
- ❖ Să facem cunoștință...;
- ❖ Sfatul medicului;
- ❖ Meditații.

Programul liturgic pe Luna Septembrie 2014

- ❖ **7 Septembrie 2014:** Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci (Convorbirea Lui Iisus cu Nicodim); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **8 Septembrie 2014 Luni:** Nașterea Maicii Domnului; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **14 Septembrie 2014:** Duminică - Înălțarea Sfintei Cruci (**Post**); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **21 Septembrie 2014:** Odovania praznicului Înălțării Sfintei Cruci; Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **28 Septembrie 2014:** Duminica a 18 – a după Rusalii (Pescuirea minunată); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;

„Ieși din «țara ta», din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în «țara» pe care ți-o voi arăta Eu. Și Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare. Binecuvânta-voi pe cei ce te vor binecuvânta, iar pe cei ce te vor blestema îi voi blestema; și se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului.” (Facere 12. 1 – 3)

Dumnezeu a grăit odinioară aceste cuvinte atunci când l-a chemat pe Avram din mulțimea de neamuri. De alegerea și chemarea de atunci a lui Avram s-au bucurat și Sfinții Apostoli în timpul Mântuitorului. Din Avraam Dumnezeu a făcut să răsară poporul ales. Prin Sfinții Apostoli a răsărit lumina cunoștinței și a harului pentru mântuirea întregului neam omenesc. Chemările acestea însă, nu au fost lipsite de jertfă. Avraam a fost ales pentru credința lui, iar pentru faptul că nu l-a cruțat pe Isaac, singurul său fiu, născut din Sarra, soția lui, ci a vrut să-l aducă jertfă pentru a-și dovedi dragostea de Dumnezeu, a fost binecuvântat să devină tată a

multe neamuri și să fie izvor de binecuvântare pentru toate neamurile pământului. Dragostea de Dumnezeu a lui Avraam a fost mare, dar dragostea de oameni a lui Dumnezeu a fost covârșitoare. Când Avraam a vrut să-l junghie pe fiul său, a fost oprit de înger și a adus ca jertfă berbecul ce avea coarnele încurcate în tufișuri. Această voință Dumnezeu a răsplătit-o într-un mod ce biruiește puterea omenească: Fiul Său, Cel Unul Născut, deoființă și mai înainte de toți vecii S-a jertfit, fiind răstignit pe Cruce!!! Cum un înger a oprit odinioară mâna lui Avraam, tot așa în grădina Ghetsimani, poate tot același înger, s-a arătat și Îl întârea pe Mântuitorul pentru a bea paharul, pentru a Se jertfi de bună voie pentru mântuirea întregii lumi!

Încă din timpul vieții pământești Mântuitorul le spunea Sfinților Apostoli că (deși erau aleși de sus, deși erau ai Tatălui și fuseseră dați Fiului) vor fi urâți de lume pentru că erau aleși din lume. Și totuși, acei simpli pescari, nu s-au dat înapoi de la urmarea lui Hristos, ci și-au dat și viața pentru Evanghelia Lui, în ciuda momentelor de slăbiciune și de smintire cauzate de prinderea, judecarea, condamnarea și omorârea lui Iisus. Ascultarea lui Avraam a dus la ridicarea poporului ales. Ascultarea Mântuitorului până la moarte și încă moarte pe Cruce, a adus în lume harul pentru mântuirea tuturor; iar ascultarea Apostolilor a dus la răspândirea cuvântului Evangheliei în întreaga lume, la toată făptura de sub cer, la toate neamurile.

Dintre toate neamurile, noi Românii am avut marele privilegiu de a ne naște ca popor creștin de la bun început, chiar prin propovăduirea Sfântului Andrei, cel dintâi chemat la Apostolat. Este adevărat că în prezent mulți Români sunt răspândiți peste tot prin lume. Dar cei care au plecat din țara noastră de acasă, și-au luat cu ei (deși nu toți) și credința în care s-au născut și sălășluindu-se vremelnic în vreo țară străină (ce între timp le-a devenit casă în această lume trecătoare), prin viața lor, prin dragostea lor de Dumnezeu și de oameni, s-au făcut și propovăduitori ai Evangheliei și ai dreptei credințe. Acesta este scopul chemării noastre, a Românilor dintre neamuri, de a urma lui Hristos prin viața noastră și de a face cunoscut, prin dulcele nostru grai românesc, Numele Lui celor care nu-L cunosc. Gândind că noi Românii avem această chemare de la Dumnezeu (pentru că de nu ne-ar fi fost dat de sus, nu am fi ajuns în toate colțurile lumii), ar trebui să ne conștientizăm misiunea și ar trebui să depărtăm de la noi toate faptele care nu ne fac cinste: mândria (care este mama tuturor răutăților), invidia, ne iubirea de frați, neplecarea față de ceilalți (lipsa de smerenie), trândăvirea în a ne împlini datoriile de creștini, grija prea mare de cele trecătoare, iubirea de stăpânire și iubirea de arginți, grăirea în deșert, judecarea și vorbirea de rău a aproapelui și tot ce ne strică sufletul.

Îndeplinindu-ne datoriile cu toată conștiința, Dumnezeu va înmulți seminția noastră și, mai mult decât atât, prin cei care vor crede în Mântuitorul pentru cuvântul nostru, indiferent de naționalitate, vom spori și noi, după puterea noastră, numărul credincioșilor, aducând înaintea lui Dumnezeu un mare popor ales. Dar dacă ne vom abate cumva de la calea cea dreaptă, conform voinței noastre, atunci să știm că blestemul care îi așteaptă pe cei ce fac rău aleșilor lui Dumnezeu, ne va paște și pe noi. Să ne aducem aminte că Iuda, chiar dacă a fost cinstit cu chemarea Apostoliei, nu a scăpat de osândă, atunci când s-a lepădat de cuvintele Mântuitorului.

Așadar, să facem oamenilor ceea ce dorim, bine știind că avem voința liberă, dar să așteptăm să primim ceea ce oferim. Dacă noi ne vom îndărătnici, Dumnezeu se va îndărătnici cu noi; dar dacă vom avea noblețe și ne vom dovedi oameni aleși, atunci și Dumnezeu va fi ales cu noi. Având în minte că ni se va măsura și nouă cu măsura cu care măsurăm, să ne grăbim să răspundem chemării permanente a lui Dumnezeu, aducând ca jertfă sufletul nostru, prin curăție, gând smerit, răbdare, dragoste, ascultare și urmare a Mântuitorului, cu toată ființa noastră.

Preot Nicolae Floroiu

DESPRE SFINȚII MARTIRI BRÂNCOVENI

DESPRE SFINȚII MARTIRI BRÂNCOVENI (3)

Evenimentele premergătoare martiriului

Sfântul Constantin Brâncoveanu, pe lângă deosebita grijă pentru așezămintele românești, a fost și un sprijinitor al așezămintelor bisericești din Răsăritul ortodox. A fost cel mai mare sprijinitor al acestora după căderea Imperiului Bizantin sub turci, în 1453. Prin ajutoarele masive acordate acestora, domnitorul urmărea menținerea conștiinței ortodoxe într-o lume islamică, dar mai ales a conștiinței de neam a grecilor, arabilor ortodocși, bulgarilor, sârbilor și albanezilor, aflați atunci sub dominație otomană. Așa se face că domnitorul a zidit o biserică cu hramul „Sfântul Nicolae” în cartierul Galata din Constantinopol, la rugămintea patriarhului Calinic II. A sprijinit financiar mai multe mănăstiri din Muntele Athos: Marea Lavră, Sfântul Pantelimon sau Rusicon (unde a făcut reparații radicale și a ridicat un paraclis cu hramul „Sfinții Împărați Constantin și Elena”), Dionisiu și altele. O serie de ajutoare a oferit Mănăstirii „Sfânta Ecaterina” din Muntele Sinai, căreia i-a fost închinată mănăstirea din Râmnicu Sărat (la Sinai se păstrează și un tablou al domnitorului). Patriarhiei Ierusalimului i s-au închinat mănăstirile „Sfântul Sava” și „Sfântul Gheorghe” - Nou din București.

Mai mulți patriarhi răsăriteni au venit la București pentru a cere ajutoare materiale de la Constantin Brâncoveanu: patriarhii Dionisie IV al Constantinopolului (mort la Târgoviște), Gherasim Paladas al Alexandriei, Dositei și Hrisant ai Ierusalimului (care stăteau mai mult în București decât la reședința lor din Ierusalim), Atanasie III Dabas al Antiohiei. La rugămintea celui din urmă, Antim Ivireanul a tipărit un Liturghier greco-arab și un Ceaslov greco-arab, iar Constantin Brâncoveanu i-a dăruit instalația tipografică cu caractere arabe, care a fost dusă la Alep, unde s-au tipărit alte cărți în limba arabă pentru credincioșii din Patriarhia Antiohiei. A fost ajutată și Biserica Ortodoxă din Georgia, pentru că, la rugămintea regelui Vahtang VI, Brâncoveanu a trimis la Tbilisi pe meșterul tipograf Mihail Ștefan, ucenicul lui Antim Ivireanul, care a tipărit acolo mai multe cărți de slujbă în limba georgiană. De asemenea, au fost ajutate și Bisericele slave din Bulgaria și Serbia, prin sprijin financiar și cărți de slujbă în limba slavonă tipărite la noi.

În cele ce urmează vom afla cum s-a ajuns ca acest mare domnitor român să fie martirizat alături de fiii săi. Din momentul alegerii ca Domn, Cantacuzinii au uneltit timp de 25 de ani împotriva lui Brâncoveanu și nu s-au oprit până când nu și-au atins mârșavul scop, croindu-și în același timp propriul drum spre eșafod. Ei i-au avut complici pe boierii Bălăceni, care "totdeauna își întindeau mintea după niște păreri nebunești... În zilele lui Antonie-vodă, au ucis niște neguțatori moscovlii, împreună cu care erau și călugări merși pentru milă la Mosc".

Alți complici au fost boierii Știrbești. Deși câțiva dintre respectivii boieri fuseseră condamnați de divan la moarte sau la închisoare pentru diferite infracțiuni, Brâncoveanu i-a iertat și i-a grațiat mereu, neștiind pe cine. Nu iubea răzbunarea. Era un om blând și iertător, așa cum trebuie să fie creștinul. În urma unor denunțuri și intrigi ale adversarilor săi la Istanbul, în Săptămâna Patimilor din anul 1714, Constantin Brâncoveanu a fost dus la Istanbul (fostul Constantinopol), fiind aruncat în închisoarea „celor șapte turnuri” (Edicule). În urma refuzului său de-a accepta religia islamică, în ziua de 15 august 1714, domnitorul cu toți membrii familiei au fost duși spre locul de osândă, în prezența sultanului, a dregătorilor turci și a unor reprezentanți ai statelor străine. Li s-au tăiat capetele celor patru fii: Constantin, Ștefan, Radu și Matei, sfetnicului Ianache Văcărescu (om de încredere al familiei și ctitor de biserici), apoi domnitorului însuși. Capetele lor au fost purtate în vârful sulitelor prin Istanbul, iar trupurile le-au fost aruncate în Bosfor. Câțiva pescari greci ortodocși le-au găsit pe mare și le-au îngropat în mănăstirea ortodoxă greacă din insula Halki. În 1720, doamna Maria a reușit să aducă în ascuns rămășițele pământești ale domnitorului și să le îngroape în biserica Mănăstirii „Sfântul Gheorghe” - Nou din București. Deasupra mormântului s-a așezat o candelă care consemnează acest lucru. Pentru martiriul lor au fost cinstiți chiar și de contemporani.

Astfel, la scurt timp după sfârșitul celor cinci neomartiri, mitropolitul grec Calinic al Heracleei († 1726) a alcătuit un Canon al domnului Valahiei Constantin Brâncoveanu, din care se păstrează doar patru tropare. O slujbă a noilor pătimitori pentru Hristos a fost alcătuită într-o mănăstire din Muntenia, care a circulat apoi în manuscris în toate cele trei țări românești. Iar în Moldova au apărut cântece populare care preamăreau mucenicia domnitorului; o cunoscută baladă în care era prezentată pe larg mucenicia domnitorului a fost culeasă de Vasile Alecsandri în secolul al XIX-lea. Apusul Europei a putut afla de mucenicia lor dintr-o lucrare tipărită la Veneția de fostul secretar al lui Constantin Brâncoveanu, Anton Maria del Chiaro, din Florența. Toate aceste „slujbe” și „cântece populare” care preamăreau mucenicia Brâncovenilor, ctitoriile sale, dar și sprijinul acordat altor Biserici Ortodoxe au dus la hotărârea sinodală din 20 iunie 1992 ca de acum înainte binecredinciosul domn Constantin Brâncoveanu împreună cu fiii săi: Constantin, Ștefan, Radu și Matei, și cu sfetnicul Ianache să fie cinstiți în toate bisericile ortodoxe din țara noastră, în ziua de 16 august, să li se întocmească slujbe și să le fie zugrăvit chipul în icoane și biserici. Au trecut peste două decenii de atunci, iar preoții și credincioșii noștri respectă cu evlavie această hotărâre. Nădăjduim că prin mila lui Dumnezeu, Bisericile surori de limbă greacă, pe care Sfântul Martir le-a ajutat atât de mult în cei peste douăzeci și cinci de ani de domnie, îi vor trece numele în sinaxarele lor.

În numărul următor al Revistei noastre, vom prezenta mărturii din documentele vremii despre arestarea și martiriul Sfinților Brâncoveni, pentru a înțelege mai bine importanța martiriului lor pentru credința ortodoxă și neamul românesc.

VIETI DE SFINȚI ÎN SEPTEMBRIE

7 Septembrie 2014: Pomenirea Sfântului Mucenic Sozont

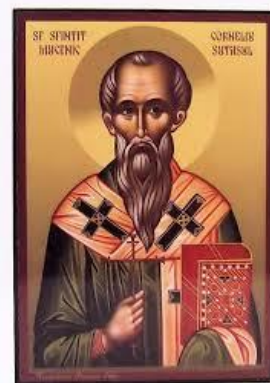
Mucenicul Sozont a fost din țara Licaoniei și era păstor de oi. Purtându-și turma prin singurătăți și ferit de vâlmășagul lumii păgâne, tânărul păstor a avut fericirea de a crede în Dumnezeu cel viu, în Hristos, și umbla cugetând cu dragoste la legea Domnului, ziua și noaptea. Că, unde era el cu oile, se adunau și ceilalți păstori, copii și bărbați, și el îi învăța să cunoască pe Unul Dumnezeu cel Adevărat, povățuind în acest fel și turma cea cuvântătoare la pășunea cea bună. Și darul Domnului era cu dânsul, că pe mulți păgâni i-a adus la Sfântul Botez.

Deci, ajungând o dată cu turma lângă un stejar mare, unde era și un izvor de apă, a ațipit într-un somn dulce și a văzut o dumnezeiască vedenie, care îl chema pe el la nevoința mucenicească, arătând apoi că și locul unde se afla el acum, avea să fie de folos multora, că mulți vor afla mântuire printr-însul, proslăvind pe Dumnezeu. Drept aceea, sculându-se el, a încredințat oile și a lăsat la locul acela arcul său și trei săgeți, spre pomenirea lui, iar el a intrat în cetatea Pompeiopol, unde, văzând mulțimea păgânilor și puțină creștinătate, l-a durut inima de aceasta. Și intrând într-o capiște idolească, a luat mâna cea de aur a idolului, pe care a sfărâmat-o și a dat-o săracilor. Deci, căutând păgânii mâna idolului, n-o găseau și au început a da la chinuri pe alții. Atunci, Sfântul Sozont, nerăbdând să vadă oameni nevinovați chinuiți în locul său, venind, a mărturisit singur dregătorului Maximian fapta sa. Și a mărturisit pe Hristos Dumnezeu nostru și Făcătorul și Purtătorul de grijă a toate.

Deci, întrebat fiind pentru ce a îndrăznit a face un lucru ca acesta, el a răspuns: "Am făcut aceasta ca să vă încredințați că idolul vostru, de ar fi fost Dumnezeu adevărat și viu, s-ar fi împotrivit și nu m-ar fi lăsat să fac rău, iar acum aurul l-am dat celor ce aveau trebuință de el. Acestea auzind dregătorul, și-a vărsat asupra lui Sozont toată furia caznelor sale. A fost bătut cumplit și i s-au frânt mâinile și picioarele. Sozont a îndurat toată cruzimea cu credință tare. Dar în acele cazne și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

13 Septembrie 2014: Pomenirea Sfântului Corneliu, sutașul

Acesta a trăit pe vremea Sfinților Apostoli și este cel dintâi care a venit din lumea păgână la credința creștină. Era sutaș în armata romană, având sub ascultarea sa o sută de ostași, din ceata ce se chema Italica. A trăit pe vremea împăratului Tiberiu (14-37), iar slujba o avea în Cezareea Palestinei. Deci, măcar că era păgân din naștere, acest Corneliu, un om drept și temător de Dumnezeu, ducând o viață fără de prihană, făcând multă milostenie săracilor, se ruga totdeauna lui Dumnezeu cel Adevărat, pe Care Îl cunoștea, atât el, cât și toată casa lui, din citirea cărților Legii Vechi. Iar în ce chip s-a făcut încreștinarea și venirea lui la Hristos, ne spune Sfântul Evanghelist Luca, în cartea sa,

Faptele Sfinților Apostoli, la capitele 10 și 11. Că rânduse Dumnezeu ca prin Sfântul Corneliu să arate că Împărăția lui Dumnezeu este deschisă tuturor semințiilor pământului. Deci, a văzut un înger care L-a îndemnat să cheme în casa lui pe Sfântul Petru, acesta aflându-se atunci aproape de Cezareea, la Iope. Și venind Petru și vorbind tuturor celor ce-l ascultau, de Hristos și de taina puterii Lui de mântuire, fără seamăn pe lume, a trimis Dumnezeu pe Duhul Său peste ei, crezând toți în Hristos, iar Sfântul Petru pe toți i-a botezat.

Din tradiția creștină mai știm că Sfântul Corneliu, după o vreme, a însoțit pe Sfântul Petru în multe din drumurile propovăduirii lui și că pentru râvna și vrednicia lui, Sfântul Corneliu a fost așezat episcop în Cezareea Palestinei. Drept aceea, umbla din loc în loc, propovăduind credința cea nouă. Cu multă stăruință, Corneliu a izbutit să încreștineze pe mulți din locuitorii cetății, în frunte cu însăși căpetenia lor, dregătorul Dimitrie, om foarte iscusit și înțelept, cu bun sfat, care a crezut cu toată casa lui. Deci, așezând preot pe Eunomie și cu mulțumirea de a vedea pe credincioșii din cetate crescând în credință, în nădejde și în dragoste, Sfântul Corneliu își incheie viața apostolește, ducându-se către Domnul.

21 Septembrie 2014: Pomenirea Sfântului Mucenic Codrat

Acesta, fiind om în vârstă și învățat, a trăit pe vremea împăraților Traian (98-117) și Adrian (117-138) și fusese ucenic al Apostolilor Domnului. După tradiția Bisericii, el a propovăduit Evanghelia în multe locuri, dar cu deosebire în Magnezia și la Atena unde a fost și episcop. Că precum steaua magilor de la răsărit, așa și el a arătat popoarelor calea cea dreaptă a credinței, surpând jertfele păgânești și închinarea la idoli și aducând pe mulți din întunericul păgânătății la lumina cunoștinței lui Dumnezeu și la credința lui Hristos.

Dar întunericul urăște totdeauna lumina. Drept aceea și închinătorii idolilor goniră pe Sfântul Apostol Codrat de la turma sa din Atena, improșcându-l mai întâi cu pietre ca pe un alt Ștefan, dar Sfântul a fost păzit viu cu darul lui Hristos. Fiind prins apoi de slujitorii împăratului Adrian a fost supus la felurite alte chinuri până ce, sfârșit de puteri, și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, primind de la Hristos cununa mucenicilor.

28 Septembrie 2014: Pomenirea Preacuviosului Părinte Hariton Mărturisitorul

Acesta a trăit pe vremea împăratului Aurelian (270-275), fiind din cetatea Iconiei și din țara Licaoniei, unde Sfântul strălucea în dreapta credință ca cel mai bun între creștini.

Deci fiind adus înaintea judecătorului și mărturisind cu îndrăzneală că zeii păgânilor sunt diavoli, iar Hristos este Dumnezeu, a fost bătut de patru slujitori fără cruțare; și atât l-au bătut încât carnea cădea de pe oase, iar sângele se vărsa ca un râu. Și văzând că era de-abia viu, încetară de a-l mai bate și temându-se că degrabă va muri l-au dus la temniță, că abia sufla. Și l-a întărit Dumnezeu și l-a făcut sănătos. Deci, a doua oară l-au scos la

judecată. Iar el, aceleași mărturisind, cu și mai mare mânie s-a pornit judecătorul, poruncind să-i ardă trupul cu făclii și l-au fript ca pe niște carne de mâncare și iarăși în temniță îl aruncară.

Deci, murind Aurelian împăratul și prigonirile încetând, se vesti porunca pretutindeni, ca toți creștinii să fie slobozi. Și era mare bucurie între creștini. Atunci, a fost slobozit sănătos și Sfântul Hariton. Însă ostașul lui Hristos cel însemnat cu răni, s-a lepădat de lume și, alegând calea cea aspră, s-a făcut pustnic. Și, mergând odată pe cale, fiind aproape de Ierusalim, a căzut în mâinile tâlharilor care neavând ce să ia de la dânsul, l-au luat pe el, cu gândul să ia un preț bun, vânzându-l ca rob, și l-au dus la peștera lor. Dar el s-a izbăvit de ei, într-un chip ca acesta: un șarpe veninos, venind și intrând în vasul în care aveau tâlharii vin, și-a vărsat otrava în vin, din care, bând tâlharii, toți au murit. Iar Sfântul, făcând peștera biserică, a strâns acolo mulțime de călugări și cu aurul găsit la tâlhari a făcut o mănăstire și îi învăța pe frați calea cea mântuitoare a muncii și a rugăciunii. Și așa a întemeiat el trei mănăstiri, pășind din pustie, în mai mare pustie.

Și mulți credincioși veneau la dânsul să-i povățuiască și să ia binecuvântare, deprinzând de la el curata viețuire creștinească și necurmată slujire a lui Hristos. Deci, scoțând dintr-o piatră uscată izvor de apă și arătându-se tămăduitor a tot felul de boli, la adânci bătrâneți a adormit în Domnul. Dumnezeuului nostru, slavă!

EVENIMENTE PAROHIALE

Duminică, 3 August 2014, în cadrul ședinței de Consiliu Parohial s-a depus jurământul de către noii membri aleși. Astfel, conform noului Statut al Parohiei adoptat în luna Iulie 2013, Președinte al Consiliului Parohial este din oficiu Preotul Paroh, iar răspunderile în noul Comitet Parohial au fost repartizate după cum urmează:

Epitrop (vicepreședinte): Dl. Ioan Nicolae Crîsnic;

Secretar: Dl. Ioan Tulească;

Trezorier (casier): D-na Maria Cristiana Muciuli;

Consilieri: D-na Nicoleta Buzoianu, Dl. Ovidiu Dragoș Mihăilă, D-na Oana Maria Pagu, Dl. Ioan Emilian Săndulescu.

Duminică, 17 August 2014, după Praznicul Adormirii Maicii Domnului, am sărbătorit Hramul Parohiei noastre. Această Duminică a fost cu totul specială, întrucât este și Duminica migrațiilor români.

Sfânta Liturghie a fost săvârșită de părintele paroh, împreună cu părintele Amphilochios, vicarul Episcopiei Ortodoxe a Greciei din Noua Zeelandă, în limbile română, engleză și greacă. La Sfânta Liturghie, pe lângă numărul

mare de credincioși ortodocși români, au participat și credincioși ortodocși greci, sârbi, precum și credincioși englezi de alte confesiuni.

După otpustul Sfintei Liturghii s-a citit cuvântul de binecuvântare și întărire duhovnicească „Bucuria trăirii în duhul comuniunii românești”, al Prea Fericitului Părinte Patriarh Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. După citirea cuvântului patriarhal, s-a explicat pe scurt însemnătatea sărbătorii Adormirii Maicii Domnului în Biserica Ortodoxă.

La final am avut bucuria de a veni în mijlocul nostru, doamna Primar a orașului Wellington, Celia Wade-Brown, care a rostit un scurt discurs în Centrul Pastoral Misionar „Preot Gheorghe Speranță”. La Agapa frățească ce a urmat, a sosit și părintele Aleksandr, de la Biserica Ortodoxă Rusă.

A fost o atmosferă deosebită, de frățietate, în care întâlnirea atâtor credincioși în sânul Bisericii a fost asemenea unei reuniuni a unei mari familii acasă, Biserica fiind casa noastră cerească pe pământ. Mulțumim tuturor celor ce ne-au fost aproape și ni s-au alăturat, făcând bucuria noastră deplină. Dumnezeu să binecuvânteze pe toți credincioșii și această Parohie și să o sporească pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale!

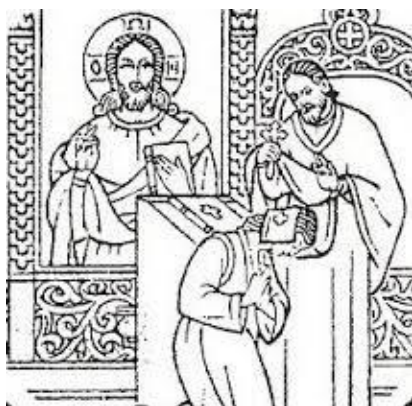

Miercuri 20 August 2014, prin decizia nr. 3/2014 s-a confirmat de către Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande, componența noului Consiliu Parohial pentru perioada 2014 – 2018.

Mulțumim lui Dumnezeu din toată inima pentru toate binefacerile dăruite!

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

Fiul meu, nu uita învățătura mea și inima ta să păzească sfaturile mele, căci lungime de zile și ani de viață și propășire ți se vor adăuga. Mila și adevărul să nu te părăsească; leagă-le împrejurul gâtului tău, scrie-le pe tabla inimii tale; atunci vei afla har și bunăvoință înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Pune-ți nădejdea în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe priceperea ta. Pe toate căile tale gândește la Dânsul și El îți va netezi toate cărările tale. Nu fii înțelept în ochii tăi; teme-te de Dumnezeu și fugi de rău; aceasta va fi sănătate pentru trupul tău și o înviorare pentru oasele tale. Cinstește pe Domnul din averea ta și din pârga tuturor roadelor tale. Atunci jitnițele tale se vor umple de grâu și mustul va da afară din teascurile tale.

Fiul meu, nu disprețui certarea Domnului și nu simți scârbă pentru muștrările Lui, căci Domnul ceartă pe cel pe care-l iubește și ca un părinte pedepsește pe feciorul care îi este drag. Fericit este omul care a aflat înțelepciunea și bărbatul care a dobândit pricepere, căci dobândirea ei este mai scumpă decât argintul și prețul ei mai mare decât al celui mai curat aur. Ea este mai prețioasă decât pietrele scumpe; nici un rău nu i se poate împotrivi și e bine-cunoscută tuturor celor ce se apropie de ea; nimic din cele dorite de tine nu se aseamănă cu ea. Viață lungă este în dreapta ei, iar în stânga ei, bogăție și slavă; din gura ei iese dreptatea; legea și mila pe limbă le poartă. Căile ei sunt plăcute și toate cărările ei sunt căile păcii. Pom al vieții este ea pentru cei ce o stăpânesc, iar cei care se sprijină pe ea sunt fericiți. Prin înțelepciune, Domnul a întemeiat pământul, iar prin înțelegere a întărit cerurile. Prin știința Sa a deschis adâncurile și norii picură rouă.

Fiul meu, să nu se depărteze acestea dinaintea ochilor tăi; păstrează înțelepciunea și buna chibzuială, căci ele sunt viața sufletului tău și podoabă pentru gâtul tău. Atunci tu vei merge fără teamă pe calea ta și piciorul tău nu se va poticni. De te culci, nu-ți va fi teamă, iar de adormi, somnul tău va fi dulce. Să nu te temi de frica fără veste și nici de vreo năvală a celor păcătoși, că Domnul este nădejdea ta și va feri piciorul tău de cursă. Nu zăbovi a face bine celui ce are nevoie, când ai puțină să-i ajuți. Nu spune aproapelui tău: "Du-te și vino, mâine îți voi da!", când poți să-i dai acum. Nu pune la cale răul împotriva aproapelui tău, când el locuiește fără grijă lângă tine. Nu te certa cu nimeni fără pricină, de vreme ce nu ți-a făcut nici un rău. Nu râvni să fii ca omul silnic și nu alege nici una din căile lui; căci omul cu gând rău este urât de Domnul, iar de cei drepti El este mai aproape. Domnul blesteamă casa celui fără de lege și binecuvântează adăposturile celor drepti. De cei batjocoritori El râde, iar celor smeriți le dă har. Cei înțelepți vor moșteni mărirea, iar cei nebuni vor avea parte de ocară. (Pilde 3. 1 – 35)

JURNAL DE GOSPODINĂ

Tăvălită (turnată)

Ingrediente blat:

- ♣ 8 ouă;
- ♣ 8 linguri de ulei;
- ♣ 8 linguri de făină;
- ♣ 12 linguri zahăr pudră;
- ♣ praf de copt, sare;
- ♣ esență de vanilie și rom.

Ingrediente glazură:

- ♣ 250 ml. de lapte;
- ♣ 200 gr. de zahăr;
- ♣ 100 gr. de unt;
- ♣ 4 linguri de cacao;
- ♣ nucă de cocos;
- ♣ esență de rom.

Mod de preparare:

Albușurile se bat spumă tare cu un praf de sare, apoi se adaugă zahărul pudră, câte o lingură pe rând, se mixează bine până se obține o bezea tare. Gălbenușurile se amestecă cu

uleiul și esențele. Se pun gălbenușurile peste albușuri și se mixează la viteza cea mai mică pentru a nu scădea volumul albușurilor. Făina se amestecă cu praful de copt și se adaugă și ea peste ouă, mixând tot la viteză mică; așa se păstrează un aluat foarte pufos. Se pune aluatul în tava tapetată cu hârtie de copt și se pune la cuptor pentru 45' (primele 20' nu se deschide ușa cuptorului), la 180°C, sau până când trece testul cu scobitoarea. După coacere se lasă să se răcorească la temperatura camerei, apoi se taie în bucăți pătrate, după dorința fiecăruia.

Glazura: Se pune laptele, zahărul, untul și cacaoa într-o cratiță, pe foc și se fierbe până când glazura începe să se îngroașe, aproximativ 10' - 15'. Se ia de pe foc, se lasă să se răcorească puțin, apoi punem esența de rom.

Se iau bucățile de pandișpan, se trec prin glazura obținută, apoi prin nuca de cocos. Se servesc reci. **POFTĂ BUNĂ!!!**

Tort aperitiv

Ingrediente:

- ♣ pâine feliată fără coajă (aprox. 24 de felii);
- ♣ 600 gr cremă de brânză;
- ♣ 8 ouă fierte;
- ♣ 400 gr. mazăre;
- ♣ 500 gr. smântână;
- ♣ 100 gr. măsline fără sămburi;

- ♣ roșii cherry;
- ♣ 4 castraveți murați;
- ♣ 200 gr. somon afumat;
- ♣ 2 linguri de maioneză;
- ♣ 1 legătură de pătrunjel;
- ♣ 1 praf de sare.

Mod de preparare:

Ingredientele trebuie să fie la temperatura camerei.

Prima cremă: ouăle fierte se dau pe răzătoare, se amestecă cu 2 linguri de cremă de brânză, cele 2 linguri de maioneză și măslinele fără sămburi tăiate rondele.

Cea de-a doua cremă: se pune într-un bol mazărea, 2 linguri de smântână și 2 linguri de cremă de brânză și se mixează cu un blender vertical.

Cea de-a treia cremă: la fel se pun într-un bol: somonul, 2 linguri de smântână, 2 linguri de cremă de brânză și pătrunjelul tocat și se mixează cu un blender vertical. După ce s-au mixat, se adaugă castraveții tăiați cubulețe, mestecând cu o lingură.

Smântâna și crema de brânză rămase, se amestecă și se păstrează pentru decorat tortul.

Asamblarea tortului:

Într-o tavă dreptunghiulară se pune folie de plastic pentru alimente, se pune primul rând de felii de pâine, prima cremă, cea de ouă, încă un strat de pâine, a doua cremă, cea de mazăre, la fel încă un strat de pâine și ultima cremă, cea de somon și ultimul strat de pâine, se aplatizează puțin, acoperim cu folie de plastic și punem la frigider pentru 4 ore sau peste noapte.

Scoatăm tortul, îl răsturnăm pe o tavă și îl îmbrăcăm cu smântâna și crema de brânză pe care le-am amestecat. Se ornează cu castraveți, roșii, după placul fiecăruia. **POFTĂ BUNĂ!!!**

Jurnal realizat de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

POVESTEA VORBEI

„A avea stuchit la furcă” - După cum se vede chiar din conținutul ei, această expresie a apărut de la torsul lânii. În cele ce urmează vom explica pe scurt acest procedeu. Pentru torsul lânii se folosește fusul și furca. Fusul este o piesă din lemn strunjit, alungită, frumos ornamentată, folosită la formarea și răsucirea firului de lână. Fusul se sprijină cu unul din capete de un suport tare, masă sau dușumea, iar cu trei degete de la mâna dreaptă i se imprimă o mișcare de rotație în jurul axei sale. Firul se extrage cu mâna stângă dintr-un caier, care este ca un norișor de lână dărăcită, ce stă așezat în furcă și este legat cu o sfoară prinsă de vârful furcii. În jurul fusului se înfășoară firul de lână, care se numește „fir de tort”. De pe fus, firul de lână se înfășoară în etapa următoare pe un ghem. Când fusul se răsucește pe scândură, scoate un sunet, un fel de frrr... frrr..., asemănător cu torsul pisicii. Operațiunea de extragere și răsucire a firului de tort se numește „toarcere”, sau „tors”, de la cuvântul latinesc „torquere”- „a întoarce, a răsuci”. Atunci când lâna se trage cu mâna din caier, se scuipează pe degete pentru aderență (**stuchit** – scuiat) și se învârtă fusul, această mișcare făcându-se foarte repede. De aici, de la viteza cu care se scuipează pe degete și se toarce, sensul expresiei a mers către „a vorbi mult”, „a nu te opri din vorbit”, „a vorbi cu spor”.

COLȚUL COPILĂRIEI

Bătrânul pădurar

de Nicolae Labiș

Bătrânul pădurar visează parcă,
Îndrăgostit de codri ca de-o arcă,
Pe care-n timpi mai vechi ca amintirea
El a durat-o, rânduind în ea
Galop de cerbi, bârlog de urși și unduirea
Izvoarelor, să aibă fiarele ce bea

Sub ochii lui, plini de senin și zare,
Sub ochii ogindind o depărtare,
Dureri și bucurii de-ale pădurii
S-au petrecut, și-n suflet el le-a strâns,
Și neschimbându-și apa cătăturii
În taină-a râs cu ele ori a plâns.

Când miera lunii picură-n frunzișuri,
Ivind peste steiuri albe ascuțișuri,
Cu gâtul încordat prin seară zboară,
Îndrăgostiți un țap și-o căprioară...
El se afundă-n gânduri pe un trunchi,
Privind duios la pușca pe genunchi.

Or, primăvara în bârlog ursacii
Nu mai încap de maica-le, săracii,
Iar ea, dorindu-și alții, mai mărunți,
Îi bate și-i alungă către munți...
El îi privește-ntunecat la față -
Noi începuturi triste de viață.

Natura, ascultați-o, îi murmură
Cântecul ei de ger și de căldură,
Vibrarea fină de omăt asprit,
Foșnirea moale-a frunzelor căzute
Ori șopotul de unde-năbușit
Când vin de la izvor un pâlc de ciute.

În cicluri neoprite - ierni și veri -
Ne fură timpul, care cu poveri,
Și de privești a inimii hambare
Mai goale le găsești la cercetare,
Gândind că sărăcit, ca mâine pleci
În pribegie către neguri reci.

Dar el, privind cămărilor din sine,
De zi cu zi le află tot mai pline,
Pădurii daruri fermecate toarce -
Ce dăruie,-nsutit i se întoarce,
Și de va fi cândva de-aici plecat,
Pleca-va dintre toți cel mai bogat.

Cu-avere simplă codrii îl încarcă...
Adânc el îi iubește ca pe-o arcă
Pe care-n timpi mai vechi ca amintirea
El a durat-o, rânduind în ea
Galop de cerbi, bârlog de urși și unduirea
Izvoarelor, să aibă fiarele ce bea.

Glume cu și pentru copii

Copiii spun lucruri trăznite

- Cum îi merge noului tău frățior, Popescu? întrebă învățătoarea.
- Lui îi merge foarte bine, dar mă tem că mama are de gând să-l vândă.
- Cum așa?
- Păi în fiecare zi îl cântărește.

Plăcinta buclușă

Un copil plângea pe hol. Profesoara îl vede.

- Copile, de ce plângi?
- Un copil mi-a furat plăcintaaaa!
- A fost cu intenție?
- Nuuuu, cu brânză.....

Se mai întâmplă

O mamă tânără sună la salvare:

- Alo, copilul meu a mâncat nisip.
- I-am dat să bea apă.
- Ce trebuie să fac mai departe?
- Fiți atentă să nu se apropie de ciment!

Micuțul năzdrăvan

Un copil, la gradiniță, încerca să își încalțe cizmulițele. Pentru că nu se descurca, a cerut ajutor educatoarei. Cu tot trasul și împinsul, cizmulițele nu voiau nicidecum să intre. Până când a reușit totuși să îl încalțe, educatoarei i-au apărut broboane de transpirație pe frunte. De aceea aproape că i-au dat lacrimile când copilul i-a zis:

- Doamna, dar sunt puse invers...

Într-adevăr, erau pe picior greșit... Nu a fost cu nimic mai ușor să îi scoată cizmulițele decât să i le pună, totuși a reușit să își păstreze calmul până când iar cizmulițele erau încălțate, tot cu sudoare pe frunte, dar de data aceasta așa cum trebuia.

Însă atunci băiețelul a zis:

- Cizmulile astea nu sunt ale mele!

În loc să strige la el, educatoarea și-a mușcat buza și încă o dată s-a chinuit să îl descâlțeze. Când s-a terminat chinul descâlțatului, băiețelul i-a spus:

- Sunt cizmulile fratelui meu. Mama mi-a zis să le încalț pe astea azi.

Acum ea nu mai știa ce să facă... Să plângă sau să râdă? A reușit totuși să strângă suficientă răbdare pentru a se lupta din nou cu cizmulile. Când, în sfârșit, l-a încalțat, înainte de a-l trimite afară la joacă, l-a întrebat:

- Și acum, unde îți sunt mânușile? Trebuie să ți le pun în mâini ca să poți pleca afară!

Răspunsul:

- Le-am băgat în cizmulile, ca să nu le pierd...

Cuvântul lui Socrat - fabulă

de Gheorghe Asachi

Socrat casa când zidea,
Din vecini, fiecare,
Câte-o critică zicea:
Unul că proporție n-are,
Altul c-a ei împărțea
E făcută cu sminteală.
Pentru-un om de a lui clas,
N-avei unde a face-un pas;
Și ș-uniră toți să zică
Cum că casa era mică.
Socrat spusă a sa dorință:
De-ar da zâna de Atenă,
De amicii cu credință

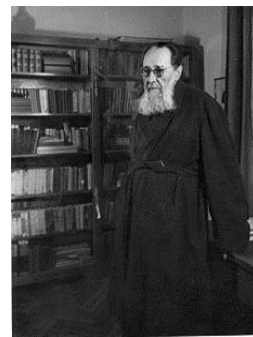
Casa mea să fie plină!
Zicea Socrates cu minte
Și în astă întâmplare,
Pentru cei ce amici se cheamă,
Casa lui era prea mare.
Că tot omul și aice
După moda veche zice
Că-ți este amic prea bun,
Cine-l crede e nebun!
Nu-i nimica mai ușor
Decât de prietini, nume,
Însă foarte rareori
Unul poți afla în lume!

Pagină realizată de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

SĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ...

Ion Agârbiceanu (născut 12 septembrie 1882, Cenad, comitatul Alba de Jos — decedat 28 mai 1963, Cluj) a fost un scriitor, ziarist și prozator român, adept al semănătorismului, parlamentar, academician, canonic și protopop unit al Clujului.

Studii gimnaziale la Blaj (1892 - 1900), superioare la Facultatea de Teologie din Budapesta (1900 - 1904). Din 1901 - 1902, începe să colaboreze

cu poezii la „Tribuna” din Sibiu, „Gazeta Transilvaniei” (Braşov), „Familia” (Oradea), „Drapelul” (Lugoj), „Cultura creştină (Blaj). În septembrie 1905, se înscrie la Facultatea de Litere din Budapesta, secţia de limbi clasice, română şi istorie; audiază frecvent şi activează la toate cursurile organizate de Societatea „Petru Maior”. Spre sfârşitul anului, revista *Luceafărul* îi tipăreşte primul său volum de schiţe şi povestiri intitulat „De la ţară”.

Preot paroh în Bucium-Şasa, judeţul Alba, (1906 - 1910), apoi în Orlat, judeţul Sibiu (1910 - 1916); retras în timpul primului război mondial în Moldova, de unde a fost evacuat în Rusia, fiind pentru un timp preot militar în corpul voluntarilor ardeleni (1917 - 1918); A fost preot şi protopop în Cluj (din 1930), canonic al Episcopiei Greco-Catolice de Cluj-Gherla (din 1931). A primit premiul naţional pentru proză în 1927, Ordinul Muncii, pentru merite deosebite „în domeniul creaţiei literare” în 1954, Ordinul Steaua Republicii clasa I în 1962; a fost sărbătorit oficial cu ocazia a 80 ani de viaţă. La 28 mai 1963 se stinge din viaţă la Clinica Medicală din Cluj, în urma unui infarct miocardic. Necrologul semnat de Academie şi de Uniunea Scriitorilor evidenţiază bogata şi îndelungata sa activitate - peste şase decenii - pe tărâm literar. La mitingul de doliu, ținut la Cluj, la 31 mai, îi omagiază personalitatea Iorgu Iordan, Zaharia Stancu, Mihai Beniuc, Mircea Zăciu.

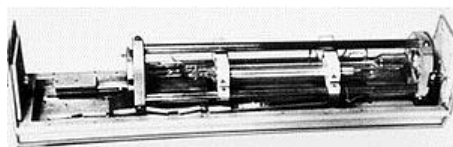
A fost înmormântat în cimitirul Hajongard din Cluj. Mormântul său a fost declarat monument istoric în anul 2012.

Ion I. Agârbiceanu (n. 6 ianuarie 1907, Bucium, comitatul Alba de Jos - d. 9 martie 1971, Cluj) a fost un fizician român, fiul prozatorului Ion Agârbiceanu.

Specialist în fizică atomică-spectroscopie, s-a remarcat drept proiectantul primului laser cu gaze din România între anii 1960-1961. A fost membru corespondent al Academiei Române.

În anul 1956, prof. dr. Ion I. Agârbiceanu a organizat, la Institutul de Fizică Atomică din Bucureşti, laboratorul de „Metode Optice în Fizica Nucleară”, în cadrul căruia s-au realizat numeroase cercetări privind structurile atomice hiperfine şi izotopice, rezonanţa magnetooptică şi păturile subţiri dielectrice. În acest laborator, a fost realizat, sub conducerea sa, în 1962, primul laser cu gaz (heliu-neon) cu radiaţie infraroşie, după o concepţie originală. Prin focalizarea fasciculului luminos produs de laserul monocromatic, se obţin densităţi enorme de radiaţie pe suprafeţe foarte mici.

SFATUL MEDICULUI

Afecțiuni ale pielii (1)

Rubeola, cunoscută și sub numele de “pojar german” sau “pojarul de 3 zile” - este o infecție care afectează în primul rând pielea și ganglionii limfatici. Ea este cauzată de virusul rubeolei (diferit de virusul care cauzează rujeola), care se transmite prin picături de secreție nazală sau faringiană.

Rubeola este o infecție virală care apare foarte frecvent la copii și adolescenți. De regulă, este o afecțiune ușoară, care se vindecă fără tratament în 7- 10 zile. Se transmite prin inhalarea de mici picături de secreție infectată cu virusul rubeolic, și este mai puțin contagioasă decât rujeola. Boala oferă imunitate permanentă. Ea se manifestă printr-o erupție de pete roz, pasageră, însoțită de febră, inflamarea ganglionilor limfatici și secreții nazale. Deși evoluția bolii este una ușoară, fără complicații, în cazul femeilor însărcinate care contactează virusul rubeolic în primul semestru de sarcină, această afecțiune medicală poate determina malformații grave la copilul nou-născut. Din această cauză, este necesar ca gravidele să evite contactul cu persoanele infectate cu virusul rubeolic, iar dacă se suspectează ca au contactat boala, trebuie să fie spitalizate pentru a se diagnostica cert infecția. Virusul rubeolic poate afecta dezvoltarea copilului nenăscut și poate determina după naștere o multitudine de afecțiuni medicale: cataractă, surditate, anomalii cardiale sau chiar leziuni ale creierului. Defectele congenitale cauzate de virusul rubeolei sunt cunoscute sub numele de sindromul rubeolei congenitale.

Vaccinul împotriva rubeolei, disponibil din 1969, a permis eradicarea epidemiilor, ce apăreau cel mai adesea în rândul copiilor de 5-9 ani, și scăderea numărului de cazuri de rubeolă congenitală. Boala începe după o perioadă de incubație de 16-18 zile. Este contagioasă cu o săptămână înainte de apariția erupției.

Semne și simptome:

- ♣ Febră, indispoziție ușoară și pierderea poftei de mâncare;
- ♣ Simptome asemănătoare unei răceli: rinoree și senzație de nas înfundat, ochi înlăcrimați, dureri în gât, forme ușoare de conjunctivită;
- ♣ Inflamarea ganglionilor limfatici (adenopatie, în special cervicală posterioară și retroauriculară);
- ♣ Erupție discretă de pete roz – roșii;
- ♣ Dureri articulare, în special la adulții tineri.

După apariția acestor semne și simptome, este necesar să solicitați o consultație la medicul de familie care va investiga simptomele apărute și va stabili diagnosticul. De asemenea, este important ca eventuale cazuri de rubeolă să fie aduse la cunoștința autorităților medicale locale, astfel încât să se poată urmări prevenirea răspândirii infecției.

MEDITAȚII

În viața noastră simplă pe care ne place să o complicăm de multe ori fără să fie nevoie, ne tulburăm cu zbuciumul grijilor zilnice și din cauză că vrem să mergem pe două cărări deodată (calea binelui și calea răului), pierdem din vedere singura cale ce trebuie s-o urmăm: dinspre pământ spre cer. Așa că în zbuciumul nostru cel de toate zilele, ar fi bine să ne mai oprim din când în când, să ne detașăm și să ne ridicăm cu mintea la tronul lui Dumnezeu, acolo unde este pregătit locul pentru cei ce voiesc.

DOR DE LINIȘTE

de preot Nicolae Floroiu

*Am fugit de grija lumii într-o seară
Și m-am depărtat de oameni, la amurg.
Pas cu pas urcam spre cer, ca pe o scară,
Lăsând în urmă griji ce mă-mpresoară,
Și-am început să-nțeleg clipele cum curg...*

*Și-n drumul meu către stele lucitoare
Nu-mi simțeam, plutind ușor peste pământ,
Nici pașii mari, nici prea grelele picioare,
Ci printre nori, ca o străfulgerare,
Mă ridicam și vedeam lumea într-un gând.*

*Și-am ajuns deasupra, peste albi nori,
Ce fremătau ca la o adiere.
Dar în juru-mi, cu pași repezi și ușori,
Ce păreau vulturi printre stele zburători,
Dansa cântând o sfântă mângâiere.*

*Și privind cu ochi setoși și larg deschiși,
Voiam să văd Cine era în preajma mea,
Dar nu puteam, căci sub al nopții ascunziș,
Eu am zărit clar, dar cu ochi închiși,
Cum suav și plutitor dansa Liniștea.*

*În dansul ei vioi și îmbătător
M-am prins și eu, cu-ntreaga mea voință.
Din locul acesta între cer și nori
N-aș mai coborî pe pământul trecător,
Ci aș rămâne, uitând a mea ființă.*

*Dar să rămân, încă nu e timpul meu,
Ci trebuie să mă întorc în lumea mea.
Și știu că pe mine, om după Chipul Său,
Mă va călăuzi Creatorul, mereu,
În lume și printre nori, cu Liniștea Sa!*

